

Sygn. akt I C 422/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Łukasz Rybus

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Bukiejko
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 lipca 2017 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. Z. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1.239,61 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć 61/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 października 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.000,72 (jeden tysiąc 72/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 25 października 2016 r. powód (...) Sp. z o.o. w W. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. Z. kwoty 1.544,61 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż zawarł z pozwanym 26 sierpnia 2015 r. umowę pożyczki, na podstawie której wpłacił mu kwotę 900 zł. Pozwany nie spłacił pożyczki w terminie, w związku z czym powód podjął czynności windykacyjno - upominawcze, których koszt wynikał z postanowień umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składało się: 900,00 zł tytułem niespłaconego kapitału; 75,11 zł tytułem skapitalizowanych odsetek; 569,50 zł tytułem opłat i prowizji.

Pozwany nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

26 sierpnia 2015 r. M. Z. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki. Pozwany miał dokonać jednorazowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami i prowizją w terminie do 25 września 2015 r. Łączne zobowiązanie pozwanego z tytułu w/w umowy wynosiło 1.159,50 zł. Na kwotę tę składało się: 900 zł tytułem niespłaconej pożyczki, 252 zł tytułem prowizji oraz 7,50 zł tytułem odsetek.

(dowód: bezsporne)

Pozwany nie spłacił pożyczki w terminie.

(dowód: bezsporne)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty należności pismem z dnia 26 października 2015 r.

(dowód: pismo wraz z potwierdzeniem nadania - k. 46-48; bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód w przeważającej części podolał temu ciężarowi. Przede wszystkim udowodnił, że przysługuje mu roszczenie względem pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki, przedłożył bowiem m. in. kopię ramowej umowy pożyczki oraz przelewu weryfikacyjnego i przelewu pożyczkowego wraz z potwierdzeniami wykonania transakcji płatniczych. Podkreślić przy tym trzeba, że pozwany nie zajął w sprawie merytorycznego stanowiska, nie kwestionując tym samym twierdzeń powoda.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za uzasadnione i nie budzące wątpliwości roszczenie powoda w zakresie żądania zapłaty kwoty 900 zł tytułem niespłaconego kapitału, 75,11 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres od 26 września 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, 252 zł tytułem prowizji oraz 7,50 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres od dnia udzielenia pożyczki do dnia spłaty pożyczki, które to kwoty znajdują oparcie w treści przedstawionych dowodów.

Odnosnie żądania zasądzenia kwoty 75 zł tytułem kosztów upomnień SMS, 150 zł tytułem kosztów upomnień e-mail, 60 zł tytułem upomnień telefonicznych oraz 25 zł tytułem upomnienia i wezwania do zapłaty w formie listu, należało natomiast uznać, iż powód udowodnił roszczenie w tym zakresie jedynie w przypadku listu z wezwaniem do zapłaty z dnia 26 października 2015 r. W pozostałym zakresie powód nie przedłożył wiarygodnych dowodów, że czynności takie zostały rzeczywiście wykonane. Za dowody takie nie mogą być uznane w szczególności wydruki z k. 43-45, zawierające jedynie zestawienia czynności windykacyjno-upominawczych, które miały być wykonane w stosunku do dłużnika. Poza tym dochodzone przez powoda kwoty z tego tytułu (m. in. 25 zł za upomnienie i wezwanie do zapłaty w formie listu; 15 zł za telefoniczne upomnienie; 10 zł za upomnienie wysłane drogą elektroniczną w formie e-mail, 5 zł za upomnienie wysłane w formie SMS) są w ocenie Sądu rażąco wygórowane i nie przystają do faktycznie poniesionych kosztów w/w czynności. Wprawdzie zawarta przez strony umowa pożyczki określa wysokość kosztów działań upominawczo – windykacyjnych, jednak opłaty za konkretne czynności windykacyjne nie mogą odbiegać od rzeczywistych kosztów poniesionych z tego tytułu przez przedsiębiorcę. Stanowisko takie jest ugruntowane także w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (vide: wyrok z dnia 27 kwietnia 2012 r. sygn. akt. XVII AmC 5533/11). Pobierane opłaty za czynności windykacyjne nie mogą stanowić kary, tylko wyrównanie poniesionych przez wierzyciela kosztów powstałych na skutek niewykonywania zobowiązania przez dłużnika. Koszty windykacji określone przez stronę powodową nie odzwierciedlają rzeczywistej wysokości kosztów ponoszonych przez nią w tym zakresie, co narusza istotnie interesy konsumenta - pozwanego i może prowadzić do uzyskania przez stronę powodową nieuzasadnionych korzyści finansowych. W konsekwencji uznać należy, że postanowienia łączącej strony umowy zastrzegające koszty czynności windykacyjnych na poziomie w niej określonym, ewidentnie naruszają interesy konsumenta - pozwanego oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ kc, co skutkuje ich bezskutecznością w zakresie wysokości przedmiotowych opłat. Z tego względu na uwzględnienie zasługiwało jedynie żądanie powoda w zakresie zwrotu realnych kosztów faktycznie wykazanej czynności, tj. wysłanego do pozwanego

listu z wezwaniem do zapłaty, którego koszt nie powinien przekroczyć 5 zł. Kwota taka w ocenie Sądu jest adekwatna do nakładu pracy związanego z przygotowaniem tego pisma i kosztami jego wysłania przesyłką poleconą.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego merytorycznego stanowiska w rzeczywistości uznał w całości powództwo w powyższym zakresie. Powód będący podmiotem profesjonalnym winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obciążenie jednej ze stron procesem obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu.

Z tych względów, na podstawie cyt. wyżej przepisów oraz art. 720 § 1 kc i art. 481 § 2 kc orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono jak w pkt III wyroku na podstawie art. 100 kpc, mając na uwadze, że powód wygrał sprawę w 80,25%.

Z uwagi na to, iż przedmiotowy wyrok jest zaoczny, orzeczono jak w pkt IV wyroku i na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc nadano mu rygor natychmiastowej wykonalności w części uwzględniającej powództwo.